

Sikring av lundehunden for fremtida

Norsk Lundehund Klubb har som overordnet mål for rasen å bevare norsk lundehund som en sunn og funksjonell hund med rasens karakteristiske trekk i behold.

Rasen regnes i dag som utrydnings-truet. Den viktigste sikringen av lundehunden er derfor å sørge for at det finnes en stor og livskraftig lundehundstamme. Det er av den grunn ønskelig at alle lundehundtisper skal ha minst ett kull etter seg, for å bevare mest mulig av genmaterialet vi har i dag. I tillegg arbeider klubben aktivt for å øke den genetiske variasjonen.

Norsk Lundehund Klubb har medlemmer som driver et bredt aktivitetsarbeid med hunden sin, fra turer med familiehunden til utstillings- og brukshundaktiviteter. Slik bidrar vi også til å videreutvikle rasens egenskaper som sunn og funksjonell hund.

Flere kan bidra ved å skaffe seg lundehund dersom de likevel kan tenke seg en mindre selskapshund. Vennlig og nysgjerrig som den er, lundehunden er en ypperlig familiehund og turkamerat.

Foto: Roar Torsteinsen ©

Norsk Lundehund Klubb

Vil du vite mer om Norsk lundehund?

www.lundehund.no
www.facebook.com/norsklundehundklubb/
Lundehundboka, Ingvild Espelien (red),
Vigmostad & Bjerke 2012
Norsk Kennel Klub (NKK) www.nkk.no

NORSK LUNDEHUND

Foto: Magnus Enger / Elin Enger ©

Norsk lundehund er en eldgammel hunderase som ble brukt til jakt på sjøfugl over store deler av Norges kyst. Vi vet ikke sikkert hvor gammel den er, men vi har beskrivelse av lundefangst med hund som er over 400 år gammel.

Lundehunden har vært et viktig ledd i kystnorges næringsvei

Hunden jaktet ved å gå inn i reirene i trange bergganger og steinurer og hente ut levende fugler. Kjøttet på lundefuglene ble brukt til menneskeføde, mens fjær og dun ble brukt til sengetøy eller eksportert sørover. Fra 1850-årene gikk man over til å fange lundefugl med nett. Dette, sammen med generell avbefolkning av fiskeværene på Nordlands-kysten førte til at det store behovet for lundehunder forsvant.

I Måstad på Værøy, hvor forbindelsen til omverdenen var dårlig, tok man imidlertid vare på den stedegne stammen av lundehunder og jakttradisjonene knyttet til dette hundeholdet. Herfra fikk ekteparet Christie på Hamar tilsendt noen hunder i mellomkrigstiden og de avlet fram et større antall hunder.

Under andre verdenskrig utryddet valpesyken nesten alle hundene på Måstad. Bestanden på Værøy ble da fornyet ved hjelp av hunder fra Christies oppdrett. Valpesyken rammet senere Østlandet også, og mot slutten av 1950-tallet var stammen nærmest utdødd.

Eleanor Christie tok imidlertid nok et krafttak for rasen og fikk i 1960 fem hunder til Østlandet fra Måstad. Hun fikk nå med seg flere oppdrettere og antall hunder økte gradvis. I dag finnes det ca 1700 lundehunder i verden.

Eksteriør

Lundehunden er en liten spisshund med skulderhøyde 32—38 cm. Hannhundene er markert kraftigere enn tispene. Kroppsformen skal være rektangulær slik at hunden er noe lengre enn den er høy. Pelsen har vanligvis rødbrun farge med hvite tegninger. Hårlaget er middels langt, med glatt og mørk overpels.

Anatomiske særtrekk

Lundehundens anatomiske særtrekk gjør den spesielt interessant i bevaringsarbeidet. Spesielt for lundehunden er at de skal ha seks tær på alle fire ben. På forlabbene er det fem treleddete og en toleddet tå. Til ekstratærne er det utviklet et godt muskelapparat, slik at de får en praktisk funksjon. Det ytre øret kan foldes sammen, slik at det indre øret beskyttes mot skitt når hunden arbeider i trange bergganger. Hunden har stor bevegelighet ved at skulderleddet er utformet slik at forbeina kan føres rett ut til siden, mens nakkeleddets fleksibilitet gjør at hunden kan bøye hodet bak på ryggen.

Kilde: J. Undsgård: Norske hunderaser, NKK, 2015